

ВІСНИК

ОРГАН
ОРГАНІЗАЦІЇ ОБОРОНИ
ЧОТИРЬОХ СВОБІД
УКРАЇНИ

СВОБОДА
НАРОДАМ

СВОБОДА
ЛЮДИНІ

ВИДАЄ
РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ

P.O. BOX 304 ST. D
NEW YORK 3, N.Y.

В І С Н И К

СВОБОДА НАРОДАМ!

СВОБОДА ЛЮДИН!

О Р Г А Н

ОРГАНІЗАЦІ ОБОРОНИ ЧОТИРЬОХ СВОБІД УКРАЇНИ

(О О Ч С У)

З М І С Т

1) Християнство і поганство	ст. 1	6) Про це, що найважлише	О. В. ст. 14
2) До передплатників "Вісника"	ст. 3	7) Із краєвої дійсности	С. Г. ст. 16
3) За яку Україну	Д. Д. ст. 4	8) "Бостон Гералд" про боротьбу УПА	ст. 21
4) Проголошуємо Збіркову Кампанію		9) Зіставлення фактів	Н. Ч. ст. 22
на Пресовий Фонд "Вісника"	ст. 7	10) АБН в англійській зоні Німеччини	ст. 24
5) Вклад ОУН у справу творення і роз-		11) Повідомлення СУМ	ст. 24
будови УПА	А. О. ст. 9	12) Жертви	
Знімка УПА і заклик	ст. 13		

в и д а е

РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ

P. O. Box 304, Cooper Sta.

NEW YORK 3, N. Y.

В І С Н И К

Християнство і поганство

Здається, що до найголовніших помилок, які поповнюють нині многі люди в підході до християнства і поганства є це, що в них таке переконання, начеб християнство і поганство це такі філософії, що там де є одна — друга цілковито зникає. А фактично, хоча це дві цілковито протилежні, себе взаємно поборюючі філософії, проте дуже часто вони існують рівночасно в душі пересічної людини.

Прихід Ісуса Христа не прогнав поганства, а охрещення чоловіка не зробило його повним християнином, лише перевагу в його душі передало християнській філософії. Бо така вже воля Божа, що люди мусять змагатись зо злом і його перемагати. Без зла, без спокуси, ми не зналиб, що варта наші вищі переконання і засади? Щойно в боротьбі зо злом “добро” стає дійсним добром. Людина, яка не вкрала якоїсь речі лише тому, бо не знала її вартости, має перед Богом тільки само заслуги, що малпа, яка замість вкрати жменю золота, вкрала лише жменю горіхів.

Християнство і поганство є в постійнім із собою конфлікті і християнські церкви мусять бути в постійній чуйности, щоби заховати серед людей перевагу християнства над поганством. Бо поганство, як негативна філософія, не вимагає внутрішньої напруги, щоби заховати свою перевагу. Його природа, немов закон гравітації, автоматично стягає людину в долину. Зате християнство, як позитивна філософія, вимагає внутрішньої напруги чоловіка, щоби

задержати своє домінуюче становище. Але саме ця внутрішня, свідома своєї цілі, напруга робить людину вищою понад усі інші істоти, скріплює її безсмертного духа і зближає її до Бога.

Але що таке поганство, а що християнство?

Поганство це усі ці духові імпульси, які заступають інтереси тіла і його інтелектуально-тілесної персональності. Бо інтелект в однаковій мірі може стати на службу поганству, як і християнству. Людина, в якій переважають поганські духові первні є зарозуміла на свою тілесну персональність, вона сама для себе є божком. Вона не узнає нікого понад собою, хіба, зрозуміло, примушена до того фізичною дисципліною, або сподіванням якоїсь користі. Вона сама — а не її сумління, (в чому міститься величезна різниця)—є суддею своїх власних вчинків, суддею—що правдиве, а що неправдиве, що добре, а що недобре. Любов до себе самої, до власного “Я”, в неї така велика, що сумління, цей святий гомін християнської науки, зовсім придушене. Й коли воно іще не вирване зовсім з коренем, особа з поганською психологією, здушує його брутально кожний раз, як воно піднесе свій святий голос. Німецький філософ Фюєрбах дуже добре схарактеризував поганство і християнство, коли сказав, що — християнство “здеградувало” людину, підчинивши її Богові.

Християнство здеградувало людину, але не її духа. Воно підчинило тілесно-інтелектуальне “Я” людини вищим, Божим ідеалам. Воно вид-

вигнуло на перший плян сумління і вслід за цим сказало людині: Ти не є божок, лише слуга Божий, слуга великого, справедливого, розумного, доброго, всемогучого і всюдисущого Бога і ти станеш великим та зблизишся до Нього лише тоді, коли заховуватимеш Його святі заповіді, коли підчинятимешся Його святій волі, коли за істиною, за святою правдою шукатимеш в Ньому, а не в своїй пустій амбіції, впливаючій з твого тілесно-інтелектуального “Я”.

Християнізм випроваджує людину з його тісної самолюбної духової комірочки і вказує їй на велич і широчінь Божу. Поганство замикає людину в її себелюбній комірці і в ній творить для неї жертівник з якого опісля впливає її особиста, чоловіча “правда”, особиста “справедливість”, особиста “мудрість”, особиста “воля”. Людина, в якій переважає поганська психологія, проводить своє життя наче — в кімнаті з дзеркалами; куди не повернеться, бачить себе і подивляє себе — яка вона гарна, яка вона здібна, яка вона характерна, яка вона добра! Вона — сама досконалість, втілене “божество”. Людина, в якій переважає християнізм поводить так, немовби жила в кімнаті, в якій довкруги вікна і крізь ці вікна вона бачить речі, що поза нею: вона бачить красу і погань світу, бачить добро і зло, бачить вигоди і нужду, щастя і терпіння, вона бачить світ створений Богом. І перед тим величнім світом та його Творцем вона покійно клонить голову.

Колись християнство мало далеко більшу розгонову силу ніж нині. Колись королі й імператори клонили покійно свої голови перед волею Божою і не стидались це демонструвати навіть перед своїми підвладними. І той сильний дух християнства, що тоді рішально перемагав поганство, створив нашу нинішню західню цивілізацію. Ця цивілізація могла так пишно проявитись лише серед людей, які високо цінили духову індивідуальність людини, які шанували волю Божу, які справедливість спирали на Божому сумлінні, які свято вірили, що є на світі інші цінності, сильніші від наших матеріяльних благ, перед якими треба клонити голову. Люди з Христовим світоглядом в своїх провідниках добачили певну скалю духових цінностей і йшли за провідниками не очаровані їхньою тілесно-інтелектуальною особистістю, тільки за цими високими ідеалами, що проникали і перевищали особисте “Я” провідників. В Христо-

вій цивілізації і провідники і рядові члени уважають себе однаково “слугами Божими”, тільки перші з більшими обов'язками й тим самим з більшими правами, а другі з меншими обов'язками і пропорціонально з меншими правами. Серед такого духового настрою зависть була увязана на ланцюху, бо розуміючи обов'язки і кладучи їх на першому місці — не зависними були і ті права, які з обов'язком спадали на провідників. Знову провідник, відчуючи, що він слуга вищих ідеалів, слуга Бога, не насолоджувався цими спеціальними правами й не кадив собі ними на жертівнику свого “Я”, а приймав це з покорою і з благанням Бога дати йому моральних сил видержати на своїм становищі, виконати як слід завдання наложені на нього і не датись спокусити Сатані. Постійним завданням Сатани все було відтягнути людину від його благородних завдань, а повернути на службу своїх вигід, на возхвалення свого “Я”.

Нині люди відчують Христа далеко слабше, ніж колись. Одні свідомо, другі несвідомо падають жертвами Сатани й улягають безбожницькому матеріялістичному світоглядові. Велика небезпека для християнської цивілізації грозить не лише з боку комуністичної Москви, але ще в більшій мірі з боку релігійно індеферентних людей по цьому боці, для яких Христос став безмістовною вивіскою і вони не розуміють ні Його святої науки ні теж не мають страху перед диявольською наукою Сатани. З цього для світу виринають фатальні наслідки і видається, що чаша людських терпінь, за кару, що людство покидає віру в правдивого Бога, іще не завершена.

* * *

Перевага поганських психологічних первнів відбивається дуже важко й на визвольних змаганнях України. Поганські первні розточують душу українського народу. Те, що в обличчі цієї трагедії, в якій знайшовся нині український нарід, його провідники, бодай на еміграції, не можуть знайти справжнього порозуміння — треба приписати виключно поганському світоглядові. В біблії є переказ про вавилонську вежу і помішання язиків. Сварня наших провідників на еміграції є нічим іншим, тільки помішанням “язиків” провідників, які загубили правдивого Бога. Загубивши віру в Бога, загубивши Христовий світогляд, видвигнувши своє мізер-

неньке “Я” на перше місце — наші провідники не можуть знайти цієї святої істини, в ім'я якої вони моглиб всі погодитись і об'єднатись. Загубивши Бога в серці кожний з них, за словами Фюербаха, став власним божком, з власною логікою, з власною моралю, з власною “правдою” з власним божкохвальством, цебто возхвалюванням своєї власної особи. Хіба не бачимо ми найвиразніше, що переважаюча більшість наших політичних зїздів, конгресів, конференцій, як теж писання видавництва, не мають на увазі віднайдення цієї святої істини, тільки мають на увазі гру персональностей і їх особистих воль? Хіба не бачимо, що слова, хочби найправдивіші, є топтані на кожному кроці, коли вони не походять від відповідно вивищеного божко-чоловіка? Хіба ми не бачимо найвиразніше, що в нас цілковито не звертають уваги на що — хто говорить, тільки — хто що говорить?

Кожний божкочоловік має свою власну “правду”, яку замасковує в загальникові нічого конкретно не говорячі фрази. Кожний з них, коли вимовляє слово “патріотизм”, має під тим словом що інше на увазі. Кожний, що говорить, що “треба правду про Україну говорити”, що іншого під цією “правдою” розуміє. Кожний, що говорить про “поміч Україні”, що іншого під “поміччю” розуміє. Кожний, що плаче над недолею України, що іншого під недолею розуміє і з інших причин над цією недолею плаче. Один плаче, бо залишив там своє майно, інший плаче, бо залишив там добру посаду, ще інший плаче, бо там було все знакове, а тут усе чуже, ще інший плаче за залишеним там товариством, за смашною потравою, за безжурним життям, за почуттям безпеки, чи просто за молодими літами. А лиш малий відсоток плаче над дійсною недолею України, бо люди там терплять від наступу диявольських сил, вони борються з ти-

ми диявольськими силами і обов'язком нас, як людей, допомогти їм в цій важкій боротьбі.

І це “помішання язиків” буде в нас далі тривати, доки наша суспільність не заверне на глибоко релігійні Христові засади життя. Тих засад не вільно виставляти на компроміс з засадами Диявола, бо засади Христа і засади Диявола подібні до чистоти і бруду: в компромісі все на добре виходить бруд, а ніколи чистота.

Український нарід на своїх корінних землях вже добре зрозумів, що національного порядку треба йому шукати в Христі, в вірі в Бога. Нині там слідний великий поворот до релігії. У висліді завважуємо там величезне національне об'єднання.

Але на еміграції диявольська філософія іще наносить тяжкі спустошення в нашій громадській житті. Це спустошення тим більше, бо не раз подибуємо і людей в духовній одежі, що стають на вислуги диявольським силам і пробують зсинтезувати атеїзм з вірою в Бога, матеріялістичний світогляд з християнським. Та з другого боку подибуємо вже й на еміграції дуже радісні прояви, де і духовні особи починають ширити живу, справжню, боеву, динамічну віру Христа і світські люди починають відчувати велику прагу справжнього Христового слова. І Бог pomoже нам віднести перемогу над диявольськими силами, але понад усе — не сміємо забруджувати святих Христових ідеалів домішками диявольського насіння.

Тоді Бог приверне нам одну мову і ми станемо себе взаємно розуміти. Знайшовши спільну мову, ми знайдемо справжнє порозуміння, дійсне об'єднання, спільні цілі і ідеали, як теж один шлях боротьби за них, щойно тоді зрозуміємо слова Тараса Шевченка—“Борітеся, поборете, вам Бог помагає, за вас сила за вас воля і правда святая”.

ДО ПЕРЕДПЛАТНИКІВ “ВІСНИКА”

Всіх Шановних Передплатників, які на протязі минулого року одержували наш журнал “Вісник” і досі не вирівняли передплати, прохаємо якнайскорше це зробити!

Заразом прохаємо надсилати передплати за

1949 р., складати жертви на Пресовий Фонд та приєднувати нових передплатників “Вісника”.

Річна передплата для ЗДА \$3.00

Річна передплата для Канади 3.50

Адміністрація.

Д. Д.

За яку Україну?

Трусість одних, глупота других і нікчемність третих — приведуть напевно світ до небувалої ще катастрофи. Коли організм не бореться з хворобою, вона його зжирає; коли народи не бажають боротися із злом, зло нападе на них. А по тім, коли по цій катастрофі впаде царств диявола, коли на руїнах доведеться знову будувати життя, перед нами стане завдання якій зміст вложити в рами нашої державности? Якою має бути нова Україна? Яку правду треба їй нести? Над цим питанням треба застановлятися вже тепер. Навіть на вигнання — як це було і в роках війни на самій Україні — треба на це питання відповідати; особливо стикаючись з Українцями із східних областей.

Націоналісти, які в 1941 р. уперше побачили Україну що була під Росією — занадто скоро підпали під впливи не української дійсности, а тої, яку створила на Україні Москва. Українська дійсність, розбита в роках повстань і війни, спалювана бундючним займанцем, розбита, зранена, залишилася в душах мільонів, що в серці своїм не прийняли московської "правди". Але на поверхні була власне ота "правда" московська, яку — по волі чи поневолі — визнавали елементи стероризовані або перекинъчики. Цей факт збив з пантелику деяких західних націоналістів, які — несвідомо — підпали під впливи отої чужої, видаваної за свою, правди. Що дивного? Коли навіть Ю. Липа ("Призначення нації") уважав колхози за вияв стародавньої української ментальности! І так сталося, що і ті самі колхози, цебто "ідеал" нової панщини, і большевицьке безбожництво (в формі деякого релігійного індиферентизму), і дух матеріалізму, і ідеї всяких "уній", яких ніхто крім українців не прагне, і багато ще де-чого, — вдерлося, як ніби то елементи української ментальности — в деякі націоналістичні заяви і публікації. Аргументи були такі: большевики трийцять літ фасонували по своєму мозок нації, не можна тепер підходити до "східняків" з зовсім чужими їм ідеями, треба їх поступенно до них приготувляти, не можна висувати програми, яка різко протиставлялаби большевизмові зовсім протилежне; не можна все негувати в тепе-

рішній дійсности на Україні, і т. п. Чи така "лінія" правильна?

Маємо два жахливі приклади в історії, коли сила порядкуюча на Україні підпала під вплив чужої дійсности на Україні, знехтувавши правдиву укриту в душах народу дійсність — і фатально за це відпокутувала. Останній приклад — це німці на Україні в роках 1941-44. Большевицько-московська дійсність тодішня була змєтена з поверхні війною, хвилево існувала лиш по інерції. І німці прийняли її за дійсну дійсність, знехтувавши ту, другу, буйну й сильну, яка хотіла вибухнути, передираючись нагло через зверхню скорупу, рвучи пута чужої, огидної дійсности. Масово кидали зброю українські вояки, не бажаючи боронити чужу імперію, чекаючи проголошення політичної незалежности їх країни. Але німці поставили ставку на "єдину неділиму". Самочинно кинулися селяни ділити совхози й колхози, або чекали лиш дозволу щоб почати це. Але німцям вигідніше (воли думали) було ту панщину залишити. Почалася широка повстанська акція на Україні, німці її обернули проти себе. Почався масовий поворот до церкви і релігії, але німці ледви його толерували, зігнорували чинник велитенської ваги, що мігби відіграти дуже поважну ролю в боротьбі з безбожницькою Москвою. **Замість того, щоб поставити ставку на невидиму для них, але на правду існуючу в народній душі, власну правду країни, до якої прийшли—німці поставили ставку на сповидну дійсність, на дійсність насажену чужинцем, і — самі викопали собі гріб на Україні. Стихія українська обернулася і проти них, і проти старого ворога.**

Другий приклад, більш віддалений—це приклад нашої демо-соціалістичної інтелігенції, якій по ушадку царату в 1917 р., доля вложила керму на Україні. Стихія національна вибухла з нечуваною силою в той памятник рік. Вона була — агресивна і войовнича що до тактики, самостійницька що до поривів, мети руху, непогамована й ворожа до зайдів і до імперії. Це виявилось на різних зїздах — селянських, військових і пр., це виявилось пізніше в так званій "отаманії", яку не треба недоцінювати і яка

— за свідомством — самих московсько-більшевицьких істориків — була грізною самостійницькою силою на Україні, що ударемнила навіть експанзію большевиків на (комуністичну тоді) Угорщину і на Балкани. Замість ту стихію оформити організаційно й ідейно — інтелігенція наша, під сильним впливом російських політичних категорій — почала ляти холодну воду на розпечене залізо народного гніву. Імперію, виходило, треба було не валити, а підтримувати навіть зброєю і кровію українського вояка. Відділятися від імперії теж, виходило, не було треба. Не треба було і воєнною силою виборювати свободу Україні, все можна було полагодити в петербурзьких канцеляріях мирним шляхом. Соціалістичні вожді переконували народ, що треба уникати “фанатичної виключности”, що не треба піддаватися почуттю ненависти до займанців, вчили, що “про національне порізнення між Україною і Росією не може бути й мови”; що треба відкинути “демагогічне гасло самостійности”, що не можна робити революції “захватним, самочинним шляхом”; вони ніколи не думали, “що нам силою доведеться здобувати свої права”. Демократи і соціалісти — за їх власними звіреннями — “повірили відразу, без вагань” в чисте серце російської демократії, думали що революцію можна робити “в організованій спосіб, не викликаючи братовбійчої різни поміж українською і російською демократіями”, “без вибухів”. Не треба було “шовінізму”, “мілітаризму” і “фанатизму”. Провідники двох найвпливовіших партій на тодішній Україні, соц. демократів і соц. революціонерів, вже в початках 1920-х рр., признавалися: “ми не були соглашателями (угодовцями) по суті, та своєю м'якотістю допомогли до створення об'єктивних умов для соглашательства”. Признавалися, що “ми, українські соціал-демократи, вихолостили марксизм”, вірили лише “в об'єктивний хід подій, прийняли з марксизму тільки те, що міг той біг подій нам дати незалежно від нашої волі”.

Вони самі признавалися, що вірили лише в “механічний розвиток соціяльних відносин, не маючи самі жагучого, одважного прагнення” знищити ворожий собі світ. Тому й іншим не вірили, що вони приходять на Україну щоб її знищити і собі підкорити.

Очевидно, що з такою психікою, “вихолощеною” від усіх мужеських первнів, від всіх горя-

чих прагнень здійснити свою мету чи ідеал, з дрібноміщанською відразою до боротьби, зі страхом відчепитися від імперського фартушка “матушки Росії”, — ці провідники не могли прийняти тої, ними давно забутої, національної правди, що буйним пожаром вибухла тоді на Україні. Хотіли той пожар гасити, але противник, з яким шукали “соглашательства” — на нього не пішов, а просто скочив їм до горла. Треба було боронити життя. І тоді щойно почала та інтелігенція організувати боротьбу за самостійність, ще вчора уважаючи ту самостійність за непотрібну і шкідливу, таксамо як і ту боротьбу. Очевидно, висліди не могли бути блискучі, бо минув момент, коли треба було кувати залізо поки воно було гаряче. Національна стихія висмикнулася з рук соціалістично-демократичного проводу. З тою інтелігенцією трапилось щось подібне до Федьковичевого легеня: “убогий легінь припав коло Довбушевої могили і скаржився що нема йому долі. Загреміло й заторохтіло в могилі, і почувся з неї голос: “Долі, хлопче? Царем будеш! І світ тобі поклонятиметься, як сонце в промінню”. І впав легінь зі страху на землю, з благанням: “Батьку, я не хочу! Царем я не буду! Я за ката не придався!” — “То Довбушем будеш” — обізвалось зпід могили, аж зжахнулися гори. — “Я, Довбушем?! Ніколи у світі”, — відповів легінь. — “Тож кобзарем мені будеш!” — гукнуло в третє з ями, наче грім. І став легінь кобзарем”. Революція зірвала віко з домовини України, з неї “загреміла і заторохтіла” нагло воскресла наша стародавня правда історична, правда народу ні від кого незалежного і вільного. Інтелігенція злякалася голосу цієї правди. Злякалася навіть довбушівської повстанської стихії, бо бути володарем чи войовником — це значило, в думках мирного легеня — бути катом, або як тепер кажуть “хижаком”! Тоді доля залишила останню можливість — бути плачкою над могилою, лірником, якому прохожі кидають щось в підставлену шапку. Події таки змусили ту інтелігенцію, схильну найбільше до лірництва, грати ролю володаря і вести Довбушів у бій, але не було в неї ні серця володарського ні довбушівського. Не могла вона відважно, без жадних “але” очолити і програмово і організаційно — великий вибух національного духа. Занадто пересяк мозок тої інтелігенції чужою правдою — правдою дегенеруючого московського лібе-

ралізму — яку бралось за дійсність, нехтуючи прадавню мудрість своєї країни.

Є небезпека, що тепер може повторитися коли не це саме, то щось подібне. І в 1917, і в 1941 рр. той хто хотів виграти гру на Україні, програв через це, що занадто, по “соглашательски” числився з поверховою дійсністю створеною там чужою рукою, і знехтував напів забуту, зметену чужою рукою з поверхні, відвічну традиційну українську правду. Програла гру тому, що боялися протиставити існуючій московській правді зовсім окрему, цілковито їй протилежну прадавню правду нашої землі. Німці перелякалися поставити так укр. справу проти Росії, як поставив італійську справу супроти Австрії свого часу Наполеон I. а потім його небіж, Люї-Наполеон. Демо-соціалістична верхівка українська аж тоді відкликала до українського “шовінізму”, “мілітаризму” і “фанатизму”, як найкращий момент був прогавлений. Аби таке не сталося знову. Тому вже тепер мусимо всім голосити ту нашу прадавню правду, не входячи в жадні компроміси з большевицькими “досягненнями”, та видобути зпід землі укриті там традиції старої і вічної України, традиції нашого вічного міста над Дніпром. **За яку Україну? За Україну вільну від обіймів московського спрута, вільну від всякої Москви, Україну на руїнах потворної імперії і захланницького загарбницького народу! За яку Україну? За Україну, звільнену від змори тоталітаризму, советського та соціалістичного, який тепер прокладає собі триумфальну дорогу в цілий світ. За Україну вільну від держави-тирана, вільну від колхозної панщини. За Україну не пацифістичну, що ставить мир в рабстві понад все, лиш за Україну в якій віджив би давній войовничий дух нації, яка свою правду і Божу справедливість ставляла понад життя і добробут.**

І найголовніше, на прапорі тої України, за яку маємо боротися, яку маємо пояснити усім, має стояти не дрібна ідейка біжучого часу — соціалізм, чи інша “кратія”, а наша прадавня ідея, ідея нашої нації—ідея християнської культури. Ідея активного, віруючого, войовничого християнства та його оборонців, які в великім зударі що гряде виразно стане по боці християнської ідеї і проти всіх явних і тайних сил, що запряглися в багні матеріалізму втопити ідею Христа, і ввести рабство і темряву в світ. З Христом проти диявола і його слуг, до якоїб

нації вони не належали! Жадного компромісу з царством зла та його ідеями, бо не виганяється диявола Вельзевулом, і не нейтральні угодовці наслідуватимуть новий світ по потопі. Бо зєднати націю зможе тільки гостра, яскрава, в цьому протилежна большевизмові, ідея. Не за Україну тої чи іншої “кратії”, не за Україну погній тої чи іншої “вибраної нації”, що під плащиком якоїсь “поступової” ідеї обсяде наш край сараною її визнаців. Лише за Україну стародавнього князівського Київа. Україну Хмельницького і Мазепи, Полуботка і Шевченка.

Ніхто інший, як Шевченко писав, що “коли ми віддаємо на наругу святі традиції давнини, що тоді з нас буде?”

Вийде якийсь француз чи куций німець, а від типу, або сказатиб, від обличчя національного і спогаду не буде. А на мою думку, нація без своїх власних, їй лише притаманних характеристик прикмет, подібна просто до якогось киселя, і то дуже несмачного киселя”...

Так писав Шевченко, і всякому ясно, що він мав на увазі не традиції московської кошари, а великі традиції нашого козацького минулого—свобідної, войовничої та героїчної нації і свободної людини в ній!

Один зі сталінських вірних писав колись, що “СССР це не тільки пять букв, а пять вогнених знаків”, та що за ці знаки диявола, він кожної хвилини готовий взяти рушницю і піде вбивати. Цьому фанатизмові слуг диявола треба протиставити ще більший фанатизм, ще більший комбативний дух Христових воїнів, оборонців віри, нації проти варварів зі Сходу. Тепер, коли глупота, підлість і трусість, здається, обіймають державу над всім світом — завдання України є востократ тяжче як коли будь раніше. Його вона має виконати або загинути, бо закоштувавши свободи, вона вже до рабства не повернеться. На чолі цієї боротьби на життя і смерть, мають стати люди відповідні — не одурманені отрутою зі сходу, лише віруючі в місію України, якіб величю характеру дорівнували величчю доби в якій живемо.

* * *

Стверджений в цій статті процес назрівання на еміграції нового “москвофільства” підтверджує укр. таборова преса в Німеччині.

В “Українській Трибуні” читаємо, (2. 12. 48 р.) що теперішня українська молодь під Ссве-

тами за останні десять літ перед війною пере-
ходила процес занепаду національної свідомо-
сти і зросту советського патріотизму.
З другої сторони стаття стверджує, що зус-
тріч із "східняками" привела "до величезної"
зміни ідеологічних позицій наших націоналіс-
тів" ...
Оце я й стверджувати не хочу: цей москвофільський
дух, яким Москва — у формі советського пат-

ріотизму — заразила наше молоде покоління,
деякі західні націоналісти взяли за український
дух і змінили свої ідеологічні позиції.
Це прямо нове "модерне москвофільство", з
яким треба вести такуж неволагарну боротьбу
як з москвофільством, виплеканим в нашій інте-
лігенції паравтом від половини 19-го століття до
першої світової війни.

Проголошуємо Збіркову Кампанію на Пресовий Фонд "Вісника"

американській землі, але і поза Америкою, як
це стверджуємо з приємністю з присяганих до
Редакції листів з різних країн світа.

У "Віснику" пов'язуються статті найповажні-
ших теоретиків укр. національної думки, вісті
та інформації про визвольну боротьбу Україн-
ської Повстанської Армії та Революційного
Підпілля ОУН, висвітлення про значення та ді-
яльність революційного уряду — Української
Головної Визвольної Ради, як також інформа-

ції про життя та розвиток нашої політичної е-
міграції.
Заразом у "Віснику" знаходимо позитивну
критику шкідливого еміграційного політикан-
ства деяких опортуністичних укр. політичних
середовищ, які своєю діяльністю наносять мо-
ральну шкоду визвольній боротьбі укр. наро-

ду.
Вказуючи коротко на шкідливі ідеологічні
праці "Вісника", ми хочемо звернути увагу на
ших Читачів та Прихильників, що "Вісник" для
ного даєшної праці та розбудови, потребує
моральної і матеріальної підтримки укр. сви-

домого промадянства.
Відзначаючи дворічну працю "Вісника", Го-
ловна Управа ООЧУ в Нью-Йорку вирішила
призначити місяці квітень і травень 1949 р. на
збіркову кампанію Пресового Фонду та скріп-

лення і поширення "Вісника".
У цих двох місяцях, за Вашою допомогою і
співпрацею — Шановні Читачі і Прихильники
"Вісника", ми проводитимемо кампанію за

До
Хвальних Організації, Товариств, Установ,
Читачів і Прихильників "Вісника"!

Велимишановні Громадяни!
Ідеологічний орган Організації Оборони Чо-
тирбох Свобід України — "Вісник", вступає у
третій рік своєї універсальної та активізацій-
ної праці серед українського промадянства на
американському континенті.
Виконуючи постанови статуту, "Вісник" про-

магає ідеї визвольної боротьби українського
народу та вказує шляхи поєднання івокальності
супроти Америки з працею для добра України
—спіраючись три цьому на усі ці добродієства
волі, яких зазнають Українці в їх прибраній
Батьківщині — Америці, а яких не має україн-

ський народ на рідних землях.
Подорожчани здерженповану матеріялістичну
ідеологію комунізму, "Вісник" висноє та роз-
криває усі ці страхоття теоду, насилья, прабу-
ку, мордів та поневолення, які приніє москов-

ський комунізм підкореним народам а зокрема
українському народові.
Соціаризуючись з боротьбою українського
народу проти большевицького окупанта, "Віс-
ник" засовує причини і цілі цієї боротьби та
ширять праду, в ямь якої відлають своє жит-

тя найкращі сини і дочка України.
Своім ідеологічним напрямом та прямоліній-
ністю, "Вісник" став сьогодні одним з найпо-
читлих ідеологічних журналів не тільки на

приєднанням нових передплатників та зібранням відповідних фондів для розбудови і частішого видавання "Вісника".

Кличемо всіх укр. громадян доброї волі, які одобряють нашу працю та намагання прийти з допомогою воюючій Україні, активно включитися у переведення збіркової кампанії та приєднання нових передплатників "Вісника"!

Кличемо Організації, Товариства та Установи зложити жертви на Пресовий Фонд "Вісника" і цим доказати на ділі свою солідарність і турботу за поширення журналу, який, поборюючи всі труднощі, вже третій рік голосить правду про боротьбу українського народу за волю.

Віримо, що наш заклик знайде попертя укр. громадянства, яке мало досі змогу переконатися, що "Вісник" є дійсно потрібним та корисним журналом, який ширенням здорових і правдивих ідей причиняється до скристалізовання світогляду сучасного українця, а зокрема, українця — американського громадянина — та усвідомлення ним, що бути позитивним американцем, це в першу чергу, бути добрим українцем.

Тому всі на фронт збіркової кампанії за придбанням фондів для "Вісника"!

Нехай не буде ні одної імпрези, на якій не переведеноб збірки на Пресовий Фонд "Вісника", нехай не буде ні одного свідомого українця, який своєю, хочби найменшою жертвою, не причинивсяб до посилення корисної праці "Вісника".

Ми йдемо з живим словом та здоровими ідеями між українське громадянство і віримо, що воно піддержуючи наш заклик засвідчить своє зрозуміння для ваги пропаганди укр. справи у світі а зокрема в Америці!

Всі збірки і жертви просимо слати на адресу:

" V I S N Y K "

**P. O. Box 304—Cooper Station
New York 3, N. Y.**

**СКЛАДАЙТЕ ЖЕРТВИ НА ПРЕСОВИЙ
ФОНД "ВІСНИКА"!**

ПРИЄДНУЙТЕ НОВИХ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ!

ЗА ГОЛОВНУ УПРАВУ ООЧСНУ:

Ігнат М. Білинський
Голова

Григорій Бакуменко
Секретар

Володимир Пришляк
Референт інформ. і зв'язку

Передрук Крайового видання

Вклад ОУН у справу творення і розбудови УПА

(З нагоди п'ятих роковин існування і боротьби УПА)

Українська Повстанча Армія святкує в цьому році (14-го жовтня) п'яті роковини свого існування і своєї героїчної боротьби. З гордістю відмічає ці великі роковини український народ. З гордістю дивиться на пройдений УПАрмією шлях наша Організація. Вона ж бо внесла величезний вклад у справу утворення і розбудови УПА.

Організація Українських Націоналістів з самого початку своєї діяльності велику увагу звернула на плекання в народі ідей збройної боротьби, славних традицій української зброї, традицій, занамулених довгою неволею але від-

роджених у бурхливі революційні дні 1917-18 рр. ОУН сама продовжує ці традиції. Її таємні постріли, виміряні в чільних представників окупантської влади та її активних наймитів, густо прорізували глуху ніч неволі, раз-у-раз пригадували окупантам про тимчасовість їхнього панування, про те, що українська зброя не вмовкне, поки Україна поневолена, а в народі вони вселювали віру в неминучу його перемогу. Як своїм членам, так і широким народним масам ОУН увесь час прищеплювала переконання в тому, що визволення України може прийти тіль-

ки в результаті всенародної боротьби, тільки за допомогою власної зброї.

Організація досягла в тому відношенні великих успіхів. Зовнішнім показником цього можуть послужити пам'ятні події в Карпатській Україні 1938-39 рр. Скількиж то молоді рвалося тоді в Карпатську Україну, щоб зо зброєю в руках стати їй на захист! Скількиж то української молоді перейшло тоді кордон і вступило в ряди військових формацій Карпатської України, творених за ініціативою і при основній допомозі ОУН! Який же гідний нашого народу збройний спротив мадярським окупантам у березні 1939 року поставили ці формації під керівництвом таких видатних членів ОУН, як Зенон Коссак, полк. М. Гузар-Колодзінський (обидва тоді загинули)! В той час, як державна нація з першокласно озброєною і вивіреною армією не віддала ні одного пострілу в обороні своєї незалежності, український народ збройно обороняв свою свіжоздобуту державність на невеличкому шматку наших земель. Він складав жертви крові і життя своїх синів, даючи цим найкращий доказ своєї розуміння волі і незалежності. Показником морального підготування українських народних мас до збройної боротьби проти окупантів може послужити також німецько-польська війна в 1939 р., коли то в багатьох місцях Галичини постали українські збройні партизанські відділи, які звели ряд боїв і сутичок з польськими окупантськими військами. Такі відділи постали також під час німецько-більшевицької війни в 1941 р. Під час більшевицької окупації Західної України в 1939-41 рр. тут уперше виникло збройне підпілля.

І коли на чергу дня прийшло питання творення УПА, наш народ морально був до цього значною мірою підготовлений. Він бачив свій єдиний порятунок у зброї. Він живо відгукнувся на заклик Організації взяти зброю до рук. **Організація, таким чином, всією попередньою діяльністю створила моральні передумови для виникнення УПА.**

Від самого початку свого утворення ОУН, ставлячи в центр своєї роботи підготовку збройного визвольного повстання та вповні доцінюючи вагу військового вишколу своїх членів, завжди намагалася озброїтися, згромадити якнайбільші запаси зброї. Однак, в умови-

нах тривкого миру і жорстокої окупації це було важке завдання.

Тут зміни на краще принесла війна. Організація, підготовлений нею народ використали відступ частин польської армії через Західну Україну для того, щоб здобути нову зброю. При тому народ не задовольнився лише підбиранням покинутої зброї. В ряді теренів (Бережанщина, Сокальщина, Стрийщина, Полісся й інші) він, керований членами ОУН, творив озброєні, чим попало, групи і силою роззброював більші чи менші відділи відступаючого польського війська. У висліді, запаси зброї як в ОУН, так і в народі значно зросли, а до тогож це була нова зброя.

Ще сприятливішим був 1941 рік. Розбита в перших боях червона армія, відступаючи з України, залишила масу зброї і боеприпасів. Будучи в народі, Організація легко захопила цю залишену зброю, заки ще встигли підібрати її німці.

І ця, власне, зброя, здобута Організацією в часі відступу польської армії, а пізніше — червоної армії дала змогу озброїти всі перші відділи УПА; з нею вони пішли на ворога, щоб дальшу зброю вже здобувати в боях.

Коли розпочався відступ німців з України, ОУН повела широку кампанію серед мас за дальше здобування зброї. ОУН кинула клич: "Кожний українець і українка здобувають зброю і військово майно для УПА". Кампанія ця увінчалася чудовим успіхом. Мати пильно заховувала знайдений у житті кріс, щоб потім вручити його молоденькому синові, благословлячи його в УПА. Юнак на ліктях продирався на бойовище і так же вертався назад, але вже з привязаним до ноги ручним кулеметом.

Зброя і боеприпаси, здобуті в цей період, не тільки дали змогу забезпечити нові відділи УПА, а також дозволили створити необхідні запаси, які, постійно поповнюючись свіжоздобуваною зброєю, уможливили вести збройну боротьбу й УПА, й ОУН досьогодні, без найменшої допомоги ззовні.

ОУН, отжеж, створила матеріальні основи для боротьби УПА. Без керівництва Організації вся зброя, все майно, що їх залишили в Україні відступаючі армії, булиб для загальної справи не використані. Їх підібралиб окупанти, що йшли на Україну на зміну одні одним.

Плакаючи в народі збрійні традиції і любов

до зброї, закликаючи здобувати і заховувати зброю, ОУН завжди дуже уважно ставилася до військового вишколу. Кожний член ОУН обов'язково вишколювався військово. Ті члени ОУН, які служили в окупантських арміях, пильно засвоювали военні знання, щоб потім віддати їх на службу народові. ОУН організовувала також військові школи і курси, використовуючи кожну найменшу до цього можливість. В цьому напрямі велася інтенсивна робота в умовах польської окупації до 1939 р. і в умовах першої більшовицької окупації Західної України в 1939-41 рр. В цих роках (1939-41) також зорганізовано широку систему підпільних військових вишколів на еміграції в Німеччині. У перші дні німецько-більшовицької війни ОУН зорганізувала підпільну старшинську школу б. м. Мости Великі (Львівська обл. — яку вів пізніший Шеф Головного Штабу УПА ген. Дмитро Грицай-Перебийніс, підстаршинську школу в м. Поморяни (Львівська обл.), під керівництвом Івахова-Роса, першого Шефа Штабу УПА, підстаршинську школу б. м. Рівне і цілий ряд військових курсів. Виховані і військово вишколені Організацією люди стали основою командного складу УПА, ними очолено перші відділи УПА й обсаджено командні пости УПА. Грицай-Перебийніс, Івахів-Рос, Ковальський, Остап, Ясень, Грегит, Шаблюк, Галайда, Крук і багато інших видатних командирів УПА — це старі члени ОУН, які свої військові знання здобули під керівництвом Організації; ці знання вони опісля блискуче застосували в УПА. **Тільки ОУН могла розв'язати і дійсно розв'язала питання фахових командирських сил для УПА.** Єдина ОУН мала відвагу взятися за розв'язку цього питання, хоч наші противники так вперто ворожили нам невдачу і пророкували, що недостача фахових сил згори засуджує справу утворення УПА на провал. Як бачимо сьогодні, життя безжалісно переїхалося по авторах цих "пророцтв".

УПА зродилася в боротьбі з гітлерівськими загарбниками, для цієї боротьби вона повстала. Ясно, що надати такий напрям боротьбі УПА могли тільки ті політичні сили, які в той час виразно стояли на становищі отвертої і активної боротьби проти німців. Всім же відомо, що єдиною такою силою була саме ОУН, керована Степаном Бандерою.

Висловлюючи волю українського народу до

незалежного державного життя. 10-го червня 1941 р. у Львові ОУН, керована С. Бандерою, проголосила Акт Самостійності. Німці виступили проти цього Акту і в цей спосіб цілком розкрили свої імперіялістично-колоніальні плани щодо України.

ОУН, керована С. Бандерою, зразуж приступила до рішучої боротьби проти нових загарбників, закликаючи до неї весь народ. Ув'язнення гестапом Степана Бандери, прем'єра Ярослава Стецька, а вслід за цим масові арештування членів ОУН у м. серпні-вересні 1941 року ще раз показали народові, що несуть йому гітлерівці і хто оправді бореться за його визволення. Ці арештування не зломали ОУН. Вона далі лишилася на чолі боротьби проти німецьких поневолювачів, організувала її і розгортала з кожним днем сильніше. Починаючи з другої половини 1942 р., ця боротьба вилася на протязі 1943 р. у форми боротьби УПА. **ОУН, таким чином, своєю революційною боротьбою проти гітлерівських загарбників створила політичні передумови для виникнення УПА.**

Вже з усього вищесказаного виходить, що тільки ОУН могла заініціювати творення УПА. В розпорядженні ОУН була вся зброя. ОУН мала потрібних людей для очолення УПА, ОУН активно боролася проти німців, а далі, будучи в гущі народу, ОУН відчула потребу творення УПА. Вірно оцінюючи ситуацію, ОУН в другій половині 1942 р. приступила до організування перших відділів УПА. У м. вересні-жовтні 1942 р. член ОУН Остап почав творити в лісах Полісся перші збройні групи з завданням активної боротьби проти гітлерівських загарбників. По кількох місяцях ці збройні групи оформилися в УПА. Рівночасно з цим перед цими першими групами УПА виросло друге завдання: боротьба проти авангарду російсько-більшовицького імперіялізму — сталінської партизанки, яка з лісів Білорусії сунула на Україну і, захопивши деякі терени, тероризувала, грабувала мирне населення, мордувала українських селян, а передусім симпатиків українського самостійницького руху. Для загальної характеристики "діяльності" насланих з Москви партизан вистачить сказати, що, нпр., в с. Єльне (ри Клесів, Рівенської обл.) червоні партизани вбили 53 ні в чому не винних місцевих селян.

ОУН, отже, являє собою ініціатора і організатора УПА. Ось що читаємо про цей перший період у святочному Наказі Головного Командира УПА з 14-го жовтня 1947 р.: “Минає п'ять років, як член ОУН Остап почав на Поліссі організовувати збройні групи для боротьби з окупантами України. Ці маленькі групи, борючись одночасно з німцями і большевицькими партизанами, дали початок новим формам визвольно-революційного руху — Українській Подстанцій Армії. Через кілька місяців цей рух поширився на все Полісся, Волинь, Галичину та більшу частину Правобережжя”.

Творення УПА викликало бурю нападів на ОУН з боку її противників. Вони один наперед одного робили ОУН відповідальною за це “дітвство”, деякі називали цю боротьбу “злочинном”, “большевицькою агентурою”. Одні робили це внаслідок своєї відірваності від народу, другі — з політичної короткозорості, а ще інші — свідомо, засліплені своїми вузькопартійними інтересами. Всі вони перестерігали народ, що дії УПА викличуть відплатні репресії з боку німців, принесуть зайві жертви і т. п. Як далеко ці люди не знали дійсних потреб і бажань народу, як невірно оцінювали політичну ситуацію, якнайкраще свідчить те, що народ цілком не послухав цих “мудрих” “батьківських” пересторог, а, навпаки, масово заповнив ряди УПА. Репресії, якими залякувано народ, якраз гнали його в УПА. **ОУН обґрунтувала політичну доцільність творення УПА, вона політично захистила УПА.**

Коли опортуністам не вдалося провалити справи утворення УПА, коли УПА міцно закріпилася на Волині і Поліссі, вони виступили проти поширення УПА на інші землі, зокрема в Галичині. Знявся крик: “Не допустити до волинізації Галичини!”

ОУН, керована Степаном Бандерою, повела завзяту боротьбу проти т. зв. Дивізії Галичина, що її, взялися організовувати українські опортуністи. ОУН закликала не йти до цієї формації, а вступати до УПА. Народ пішов за ОУН. В Галичині зорганізовано повстанські відділи, і вона в дальнішому стала міцним тереном дій УПА.

УПА зростала і поширювалася дуже швидко. В її ряди вступали люди різних політичних переконань, люди, які не належали до жадних політичних партій, але які вірили, що шлях, о-

браний УПА — правильний, люди, які хотіли активно боротися за визволення України.

ОУН послала в рядовий склад УПА велику частину своїх кадрів. Ці кадри скріпили УПА своїми високими ідейно-моральними вартостями, стали її моральним хребтом. Вони допомагали УПА засвоїти собі той високогероїчний стиль, яким вона відзначається досьгодні (не здаватися в полон, не капітулювати) і завдяки якому УПА здобула собі безсмертну славу.

ОУН дбала також і про поповнення командирських кадрів, потреба яких зумовлялася ростом УПА. З цією метою ОУН давала своїх членів до організованих у системі УПА старшинських і підстаршинських шкіл. Нпр., обидва випуски старшинської школи “Оленів” (була розташована в карпатських лісах б. с. Брыза, Болахівського р-ну, Станіславівської обл.) склалися виключно з членів ОУН і Юнацтва ОУН, переважно з середовища середньошкільної і студентської молоді. З цієї школи вийшли такі визначні командири УПА, як пор. Середній, Крутіж й інші.

Політичний досвід, політичні здобутки ОУН, керованої С. Бандерою, дуже допомогли УПА стати на правильну, передову політичну плятформу. Великі прогресивні кличі: “Воля народам! Воля людині!”, прийняті II-им Великим Збором ОУН, стали основними кличами УПА. Програмові Постанови II-го Надзвичайного Великого Збору ОУН також увійшли в ідейно-політичну скарбницю УПА.

На ідейно-політичній базі УПА міг розвинутися рух за приєднання до спільної боротьби проти гітлерівських і російсько-большевицьких імперіялістів — усіх інших поневолених народів, рух, який довів до створення при УПА національних відділів народів ССРСР, до скликання Першої Конференції Поневолених Народів Європи й Азії (21-23 листопада 1943 б.) і який завершився сьогодні створенням Антибольшевицького Б'юро Народів (АБН).

В цих політичних акціях ОУН прийняла дуже активну участь. Серед народів ССРСР, що перебували на Україні, ОУН вела розяснювальну акцію за потребу спільного фронту боротьби проти німецького і російського імперіялізму, видала і поширила у великому тиражі десятки різних листівок, приймала участь у Першій Конференції Поневолених Народів Сходу Європи й Азії.

Ріст УПА і її поширення на щораз нові українські землі зродили потребу окремого політичного керівництва для УПА на ширшій основі, з залученням усіх політичних сил, які визнали боротьбу за доцільну і правильну. ОУН погодилася на таку концепцію і разом з УПА розпочали акцію за її реалізацію. У висліді на підпільному з'їзді (в м. липні 1944 р.) представники тих політичних партій і середовищ, які визнали боротьбу УПА за правильну і доцільну, утворили Українську Голосну Визвольну Раду (УГВР), якій УПА цілковито підпорядкувалася. ОУН увійшла до УГВР, і цей факт найкраще доказує, що для ОУН були і є чужі всякі тенденції монополізувати УПА для себе, що закидають сьогодні нам деякі емігрантські політики, а між ними ще й такі, що колись проти УПА виступали.

Увійшовши до УГВР, ОУН далі працює для УПА і вносить у цю велику справу бойовий вклад. В рямках УГВР на плечі ОУН падає основна відповідальність за долю УПА в силу того факту, що з 1944 р., з хвилиною нової повної окупації України російсько-більшевицькими імперіялістами, ОУН керована С. Бандерою, лишалася єдиною активної силою на українських землях. Тільки ОУН і УПА лишилися разом з народом, щоб ділити з ним спільне горе поневолення і боротися за визволення.

ОУН являє собою ініціатора проекту рейдів УПА на чужі землі для популяризації нашої боротьби, показання в правдивому світлі життя в СРСР, для пробудження і консолідації революційно-визвольних сил усіх поневолених або загрожених більшевизмом народів. Чудові успіхи рейдів, що широко рознесли славу про УПА, про героїчну боротьбу українського народу — загально відомі.

ОУН, за вказівками УГВР, на всіх своїх шаблях скоординувала всю свою діяльність з діями УПА, забезпечуючи повну узгодженість, а вслід за цим успіх у всіх політичних акціях. Чи то в бойкоті "виборів" до т. зв. верховної ради СРСР (10. II, 46 р.) і верховної ради УСССР (9. II, 47 р.), чи в розяснювальній кампанії про дійсні причини голоду в східних областях України і допомоги голодуючим, чи в поборюванні варварського виселення українців із земель на захід т. зв. лінії Керзона, чи в антиколективізаційній акції в Західній Україні, як

і в усіх інших політичних акціях — ОУН і УПА виступали і виступають єдино, в порозумінні, в повному узгодженні своїх дій. Господарськи забезпечення УПА спирається тільки на добровільних датках населення грішми, хлібом, мясом, товщем, біллям і, очевидно, поповнюється також майном, здобутим на ворогові. Тому, що тільки ОУН охоплює терен широкорозгалуженою організаційною мережею, що тільки вона має скрізь свої клітини, що її члени постійно перебувають серед населення, вона несе на собі основний тягар організації господарського забезпечення УПА.

Відомо, якою грізною для кожного підпільного руху є агентура, а саме цей прийом мвд і мgb стосують з усією притаманною їм перфідією і неабияким досвідом. Правда, тут вони натрапляють на таку величезну перешкоду, як високі моральні якості українського підпілля, але тим не менше в умовах боротьби з мвд і мgb питання поборювання зовнішньої і внутрішньої агентури — дуже важливе. Для цієї мети ОУН розбудувала власний апарат Служби Безпеки (СБ), який набув значний досвід у боротьбі з мвд і мgb. **Органи Служби Безпеки ОУН взяли на себе також обов'язок охороняти УПА перед ворожою агентурою.**

Так виглядає вклад ОУН у справу розбудови УПА. Ми радіємо і гордимся цим. Ми підводимо сьогодні, в п'яті роковини існування УПА, підсумки нашого вкладу як звіт з нашої праці перед народом. Ми підводимо ці підсумки, щоб з перспективи п'ятих років самим подивитися, що ми зробили на відтинку УПА. Ми зробили всі ствердження в цій статті в ім'я історичної правди. Ми сказали те, що знає кожний стрілець УПА, чого свідомі народні маси на українських землях.

Сьогодні, з кінцем 1947 р., УПА продовжує свою нерівну героїчну боротьбу.

Побіч неї, плече-об-плече, стоїть Організація Українських Націоналістів, керована Степаном Бандерою. В нас спільна мета—Українська Самостійна Соборна Держава. У нас однаковий погляд на методи боротьби за наше визволення — переконання в необхідності і доцільності революційного шляху. За нами п'ять років завзятої, кривавої збройної боротьби проти гітлерівських та московсько-більшевицьких окупантів України. В вогні безпосередньої боротьби, серед партизанських буднів і свят, се-

ред радості спільних перемог і смутку невдач, серед жертв, що їх в однаковій мірі приходиться складати як УПА, так і ОУН, склалася така бойова дружба цих обидвох організацій, склалася між ними така ідейно-політична єдність, що їх не розірвати нікому і ніколи.

ОУН, керована С. Бандерою, й УПА, під проводом Укр. Головної Визвольної Ради, стоять сьогодні побіч себе на полі бою і, відбиваючи скажені ворожі атаки, поза себе дивляться з гордістю, а перед себе — з вірою.

А. Осипенко.

Чищення зброї

СКЛАДАЙТЕ ЖЕРТВИ НА ДОПОМОГУ ДЛЯ УПА

УКРАЇНСЬКА ПОВСТАНСЬКА АРМІЯ — ЦЕ НЕ ТІЛЬКИ ЗБРОЙНЕ РАМЯ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ, АЛЕ АВАНГАРД ВСІХ СВОБОДОЛЮБНИХ НАРОДІВ СВІТУ В БОРОТЬБІ З РОСІЙСЬКИМ ІМПЕРІАЛІЗМОМ І ІНТЕРНАЦІОНАЛЬНИМ КОМУНІЗМОМ.

УПА БОРЕТЬСЯ

ЗА ЗНИЩЕННЯ РОСІЙСЬКОГО ІМПЕРІАЛІЗМУ

ЗА ПОВАЛЕННЯ ТОТАЛІТАРНОЇ КОМУНІСТИЧНОЇ СИСТЕМИ

ЗА СВОБОДУ ЛЮДИНИ І НАРОДІВ ЦІЛОГО СВІТУ.

О. В.

Про це, що найважливіше

Коли інженер будує міст, він мусить знати, з якого матеріялу це робить. Коли візник уживає батіг, він знає, що з клоччя батіг не може бути. Але ніхто майже в наші часи не питається, з якого матеріялу, з яких вартостей духа і серця, має складатися внутрішнє Я національних провідників. Це питання просто не існує. В старі часи знали, що для доброго старшини в армії не вистане бути добрим фахівцем, він мусить бути людиною честі. В старі часи знали, що пастир духовний мусить не тільки вміти на память службу Божу, але й бути людиною високomorальною. Знали в старі часи також, що верства, кляса чи каста провідних людей мусить мати в собі людей характерних, з високорозвиненим поняттям честі і особистої гідності. В добі лицарства це був "лицар без страху і догани", за старого Риму це був "бонус вір" з ясно означеним кодексом моралі. В старій Англії поняття людини провідної верстви з усіма її окремими шляхетними прикметами знайшло свій вираз в понятті "джентельмен". В ті часи ці прикмети характеру уважалися за найважливішу річ, оскільки ходило про членів провідної верстви нації. Хтось міг бути не знати яким фахівцем, але коли напр. йому не можна було довірити грошей, або коли він був ліяк, або хабарник чи шахрай-картяр, — доступ до правлячої "еліти" був йому замкнений; або — коли це відкривалося пізніше — його з того середовища "луччих" видаляли.

На Україні цих людей виховувала Січ Запорозька і Київ-Могилянська Академія, а відгомін тих старих понять про прикмети "луччих людей" стрічаємо в Шевченка, з його культом шляхетности, благородства і честі, з його погордою до всього дрібязкового, нікчемного, "льокайського".

В нашу добу "прогресу" і "толеранції", в добу повної свободи і безкарности одиниці, рідко кого цікавить порушене тут питання. Про нього не говориться, говориться більше про форму будучого нашого державного устрою, про всякі "права" для народу і одиниці в тій державі, про економічний добробут і пр. Не розуміючи, що розправляти про всі ці прекра-

сні річі, лишаючи на боці найважливішу річ; хто те все має дати чи зробити; все одно що колиб ми розправляли, якими автами їздитимемо по новозбудованім мості та якою фарбою його помалювати, нежурячись тим, чи з відповідного матеріялу той міст буде збудований? Чи не буде це з клоччя батіг?

Наведу два драстичні приклади на доказ, оскільки в непамять у нас пішло саме поняття характерности і моральних прикмет для членів провідної верстви. Високodостойному панові Ікс-ові доручено було передати певному скитальцеві, певну суму. Пан Ікс приїхав, бачив скитальця, але суму передати забув, а по тім тлумачився, що потратився в дорозі і йому забракло. Про цей випадок оповів скиталець знакомому п. Ігрек-ові, дивуючись, як подібна людина може належати до провідної верстви народу чи його частини хочби. Пан Ігрек скитальця не зрозумів: цеж ваша приватна, особиста справа, з отим Ікс-ом, він вам зробив кривду, але якеж це має відношення до громадських справ? Ігрек прямо зрозуміти не міг, якою небезпекою для громади є людина яка так ставиться до чужої власности і має таке своерідне поняття честі.

Другий випадок, по І-ій війні: один з українських послів закордоном питав ради свого знакомого про пана Зет-а. Звернувся до нього Зет з пропозицією допомогти йому закласти пресове бюро над якимсь там озером в Європі, і посол знакомого свого питав: "я знаю, що з тої суми яку жадає, він три четверти візьме не на справу, а в свою кишеню, але я хотівби знати, чи за ту решту він потрапить щось корисне зробити чи ні?" І пан посол ніяк не хотів зрозуміти, що таким людям, як Зет, взагалі ніякої громадської справи доручати не можна, навпаки, видаляти його, коли він уже до якоїсь справи прилип.

Або третій приклад: на чолі якоїсь установи стоїть бувший комуніст. Стоїть, бо каже що покався і "більше не буде". Комуніст що був ним не в ССРСР, не під примусом револьверу, а в якійсь благословенній демократії, де хоч і дозволяється бути комуністом і пропагувати

зраду своїй країні, але не змушується до того. Отже з яких людей в такій благословенній демократії рекрутуються комуністи? Або з дуже темних і глухих, сліпих на жахливі факти тридцяти літ, або — з людей продажних. Чи це люди такого сорту, що їх можна ставити на чоло українських установ? Добре, коли він “покається”, коли “тепер побачив, що...” і т. д., — хай іде і, коли вміє, працює в українських установах, але чи конче як їх провідник? Але поставте землякам таке питання, і вони — так як і у двох вищезгаданих випадках — часто вас просто не зрозуміють.

З огляду, що це питання — питання недопустимості належання до “еліти” нації людей безхарактерних — не зрозуміле само собою, бо стараюся промовити тут до “хлопського розуму” загалу.

Отже люди безхарактерні, без ясного поняття честі—це насамперед такі, яких можна підкупити. Такою людиною напр. був той великий визір, який в 1711 р. оточив був московську армію на чолі з царем Петром I-м, і міг був взяти її і його в полон, але — підкуплений дікмантами і принадами Петрової жінки Катерини — випустив і Петра, і його армію додому. Ось до яких річей може довести брак почуття честі у провідній людині. Так були підкуплені і нащадки “козацького панства” на Україні в другій половині 18 віку, що за “чіни і жалованіє” продали Москві своє право первородства на Україні, право правити нею. Такимиж людьми були і ті “демократи” і “соціялісти” українські, які в надії на кар’єру, поїхали на Україну з еміграції чи з Галичини “дурити москаля” по I-ій війні, а замість того не тільки самі пошилися у дурні, але й справі українській завдали великої школи.

По друге, не тільки підкупити — таких безхарактерних людей без поняття честі можна легко залякати. Того, хто над усе ставить не свою і своєї нації честь, а свою вигоду, матеріальний добробут — того погрозою відібрання всіх тих приемних для нього річей — можна спонукати до всякої нікчемности.

По третє, таку людину можна не тільки підкупити, залякати, але й обдурити. Хапчивість, привязання людини, жадної на те що під руками, змушує її забувати на обов’язок заглядати далі в майбутне, мутить їй розум, вбиває вічно чуйне поняття честі. Коли таке заходить,

такий провідник хапається на всякі байки, на “українізацію”, на “соціяльний прогрес”, на всякого Троянського коня, підсунутого йому опритним ворогом, щоб потім знищити йогож. Такі провідники хапаються за оману “мира”, пропонованого опритним ворогом. Такі провідники сідають до милих розмов з гангстерами і розбійниками і договори підписують з ними, щоб на другий день в сотний раз переконалися що з гангстерами ні миру, ні співжиття бути не може. Але таку людину із затуманеним розумом, сліплять “намащальні користи”, а далі ще—“після нас хоч потоп”!

Такі “вожді” — як за Керенського — беруть п’ять губерній на автномну Україну замість 9-ти чи 10-ти. Такі “вожді” простягають руку большевизмові, як дехто в 1920 р. — “через трупи і кров українців”, бож большевизм здійснює “прогресивну ідею” соціялізму! Такі “вожді”, як багато з галицької інтелігенції, вдавалися в советофільство в 1920-и і 30-и роках, хоч в той час Москва засудила на голодову смерть понад 5 мільонів наших селян; а в 1939 остентаційно вітали москалів як “визволителів”. Їм вистарчала “українська мова” і театр, даліше вони не дивилися. Це було для них те, що для риби робак на гачку, а для миши кусник сала у лапці. Брак почуття честі, хапчивість вхопити те, що дають, хоч за ціну особистого чи національного пониження, відбирали їм розум.

Нарешті, такі позбавлені поняття честі, і характерности “вожді”, дають себе хутко розжалобити. Не може в них бути твердості Катериненого батька, що викидає доньку з хати за ганьбу, ані твердості тих запорожців в другій поемі Шевченка (“У тієї Катерини хата на помості”), де козаки жорстоко карають зрадливу жінку. Не може в них бути і твердості Тараса Бульби, що карає за зраду сина Андрія. З браку почуття честі, вони такого Андрія — річ ясна — простили би і призначилиб гетьманом; вони напевно довелиб, що і Андрій, і старий Бульба “стереміли до одної мети”; лише “ішли ріжними шляхами”, а і один і другий були патріотами. Зрештою, булиб “толерантними” ще й тому, що потребувалиб може завтра й до себе такоїж “толеранції”.

Сковорода писав, що людина відрізняється від “скотів” — “воздержанієм і розумом”. Політики без почуття честі, безхарактерні — не

знають що таке “воздержаніє” і тому їх легко залякати, підкупити або розжалобити, вони не мають розуму — а тому їх легко обдурити.

Страшенно важною вимогою є моральна якість провідної верстви, її членів! Там, де її нема, де на першій місці для людини не стоїть шляхетна мета, особиста гідність, честь, характерність,—там до проводу дістаються потенційальні Андрії Бульбенки, типи яких легко або залякати, або підкупити (все одне чим), або обдурити — злапати на якийсь гачок, на якого Троянського коня, або — як казав Шевченко — “хоч на півдуді”, аби “під самую пилку”...

Нема що писати про те, що стається з нацією, яка толерує такий “провід”, таких “вождів”. Утерлася думка, що для кандидата на члена провідної верстви вистане його підпис під партійною програмою, заява, що він “поділяє ідею” якусь. Провідні верстви, які були ними не тільки по імені, а і по суті, цим ніколи не задовольнялися. Кандидати до членів такої верстви переходили через суворий особистий добір. До такої верстви мали право належати люди лише випробованого характеру, невгнутаго почуття особистої гідности, з розвиненим поняттям чести, люди, які з свого зав-

дання робили ціль життя, не приватного збогачення. Хмельницький (“Милость Божія”) вчив козацьку верству “слави шукати, багатство же за ніщо мати”, вчив не дбати про “хуторець, став чи луку”, лише про велич і свободу своєї нації. Такий самий був кодекс життєвий і кодекс чести старокиївських дружинників. Провідна верства була тоді на правду верствою луччих людей, луччих характером, моралю і розумом. Не тільки ми, вся Європа згинє, коли не витворить в собі таку верству.

Коли цього не зробиться, пустими лишаться балачки про майбутній устрій нашої держави, її внутрішній лад і т. п. А витворити таку верству можна лише повернувшись до основних моральних підстав нашої християнської цивілізації — до моральних підстав фанатично відданої своїй Правді суспільности, повної великої любови до великих річей—Бога, отчизни і свободи.

В тій самій “Милости Божій” читаємо про ту горячу до “отечества любов”, яка Богданове “розпалила серце ко брани”, розпалила його до активної боротьби за справедливість і свободу. Не скорше, аж стануть на чолі нації нові хмельничани, люди чести і моралі, дійсні “лицарі без страху і догани” — встане Україна!

Із Краєвої дійсности

(Спогади старшини УПА—С.Г.)

КІЛЬКА ПРИКЛАДІВ З БОЛЬШЕВИЦЬКИХ “ВИБОРІВ”

Може ні одна держава в світі не присвячує стільки уваги виборам, як большевицька й залежні від неї інші країни. Большевики на передвиборчу пропаганду кидають все, чим лиш диспонують — цебто цілий державний апарат, включно з поліцією й армією. І хоч при владі є лиш одна партія, яка і так виграє вибори, то однак большевикам ходить про це, щоб голосували всі, бо сталінська кліка вельмож не може зрозуміти, чому цей чи інший чоловік не має йти голосувати, або чому має йому не подобатись “найдемократичніша” держава в світі та її уряд. І тому, щоб не було таких, які не хотять голосувати, большевики терором, шан-

тажом, застрашуванням та обіцянками змушують кожного піти до голосування й кинути бюлетень до урни, розуміється тільки один, бо тільки є завжди одна листа.

Ще перед “виборами” в кожному селі заквартирували большевики гарнізони, які переводили в кожній раті труси за повстанцями, робили облави на ліси та зганяли насильно людей на мітинги, слухати “положення про вибори” та обіцянок, які давали партійні пропагандисти населенню, якщо воно добровільно і в 100% піде голосувати. Та слухати большевицьких промов ніхто не хотів. І приходилось не раз енкаведистам бігати хата від хати та силою ви-

тягати жінок, щоб ішли до сільради слухати мітингу.

В селі Смочів, р-н Журавно, злічували й опісля застрілили большевицькі бандити Клецан Михайла, сільського посильного, за це, що людей не було на мітингу. Така сама доля стрінула його односельчанина Бабик Гриня.

В селі Яйківцях, р-н Журавно, вбили дівчину Квік Анастасію, що пішла в неділю з церкви додому, а не на їхній мітинг.

5. II. 46 р. в с. Ляховичі, р-н Журавно, замордували большевики 70-літнього Козака Василя та 73-літню жінку Сушко Параню, які не хотіли іти на передвиборчий мітинг.

Через це, що селяни с. Вільховець, бібрцького р-ну, не пішли на мітинг, большевики обстріляли хати запальними кулями, в наслідок чого згоріло кільканадцять господарств, а опісля побили людей.

В с. Підмонастир, р-н Бібрка, НКВД арештувало Кожелецького Михайла, що не хотів іти на мітинг, а його батька 65-літнього, що втік перед мітингом, енкаведисти застрілили.

В с. Х-ошківці, р-н Нові Стрілиська, львівської області голова райвиконкому Татаренко на передвиборчому мітингу заявив: "Ми знаємо, що бандерівці наказують вам бойкотувати вибори, але чи ви підете голосувати чи ні, ми й так вибори виграємо, а вас даліше будемо стріляти!"

В такій підготовці зближались сталінські "вибори" 10. II. 46 р. Не дармувало й підпілля. Повстанці розліплювали по цілій Україні противиборчі листівки від УГВР, ОУН(р) і УПА, завзиваючи населення не йти до "виборів" і в цей спосіб перед цілим світом заманіфестувати свою ворожість большевицькій окупації. Такі листівки були розліплені по всіх більших містах. Кількаразово на львівську станцію заїжджали поїзди обліплені революційними листівками та удекоровані революційними гаслами.

4. II. 46 р. розклеєно противиборчі листівки в північній Волині й Камянець-Подільській області.

В Журавні ніч перед "виборами" проходила в панічному страху. Около год. 11-ої вночі, боївка друга Бея увійшла в центр Журавна. На вулиці стрийській виконала атентат на районного голову НКВД Кундру. Один бойовик кинув гранату до кімнати, інші стріляли через

вікна. Мимо всего Кундра відбивався з кулемета. Боївка запалила його помешкання. Та тут при світлі вогню посипались на боєвиків стріли зі сусідньої хати, де кватирували два старшини танкістів та їх ординанси. Один бойовик був ранений, через що боївка мусіла відступати. Хата Кундри згоріла wraz із ним.

В місті алярм тривав до рана. Довкруги міста патрулювало 8 танків. Були розложені кулеметні застави. В напрямі, куди відступали боєвики, підїжджали ворожі танки та били з гарматок.

В ратуші мала відбутись передвиборча театральна вистава. Дзвінок. Куртина піднялася. Перша дія починається та скоро дальший хід акції переноситься на вулицю. Поблизький скорострільний вогонь схвилював настроєну публіку. Всі панічно товпляться до виходів дверей, вікон. Захарактеризовані артисти в фантастичних театральних строях, в перуках, підмальовані, бігають по вулицях міста. Вогонь горючої хати та фаерверки ракет дають яскраве, декоративне світло цій дії.

Комічний та рівночасно трагічний був сам перебіг виборів. 10. II. 46 р. До "виборів" ніхто добровільно не пішов. В цілому терені виарештувано до 20 процент населення. Напр. в одному тільки районі Камянка Струмилова, львівської області, перед "виборами" НКВД переслухало з тортурами коло 3000 людей, арештувало понад 1000, важко побило мирного населення 800 осіб, провело біля 7000 різних ревізій і розшуків.

Сам день "виборів" був вершком большевицького хуліганства та деправації. "Вибори" були рівні та безпосередні, бо кожний громадянин, чи то селянин, чи робітник, чи директор школи, чи голова сільради, діставали всі рівно й безпосередньо від большевицького п'ястуха, чи прикладу кріса, коли отягалися йти до "виборів". Та і цей метод не дав наслідків. Загал поховавсь по криївках, люди сиділи глибоко в лісах і до голосування не пішли. Тоді слуги Сталіна брали урни під паху й ходили від хати до хати та самі вкладали відповідну кількість бюлетенів, без огляду на згоду виборців. Дуже часто вкидали до урни за велику кількість голосів, не раз 120 процент а то й більше, але через це, що вибори були тайні й закриті, вирівнювалось цей надмір до визначеної наперед кількості: 99.8 процент голосів.

В с. Тейсарів, р-н Жидачів, дрогобицької області, НКВД важко побито Сенишина Михайла, щоб змусити його голосувати. Йому теж стріляли понад вуха. Козакові Василеві вибили 4 зуби. В усьому селі залишилось на день 10. II. 46 р. не битими тільки 30 людей. На 600 голосуючих проголосувало добровільно 5 чоловік, 300 зовсім не голосували, решта голосувала під терором. При обрахунку голосів виявилась надвижка 25 голосів понад 100 процент.

В с. Рівня, р-н Перегінсько, большевики намагались примусити голосувати стареньку бабусю Войтович Парашку. Коли вона категорично відмовлялась, випрсадили її звязану на кінець села та вирізали груди й залишили в снігу. Вона серед мук померла.

В с. Волошинова (старосамбірщина), НКВД зігнало силою жінок перед виборчий льокаль і наказувало іти голосувати. Та ніхто не пішов до середини. Сталінські бандити почали тоді стріляти жінкам понад голови, при чому кілька старушок зомліло, але це не змусило присутніх піти добровільно голосувати. Дальше енкаведисти брали поодинокі кожну жінку, вводили її до середини, впили в руку вибор-

чий бюлетень і силою своїх рук спрямовували руку голосуючого до урни, наказуючи вкинути бюлетень до середини. Так "добровільно" всі проголосували.

В р-ні Войнилів, станиславівської області, було виборців 10,772. Добровільно голосувало 176, під примусом 559, зовсім не голосувало 10,037. Одначе в пресі повідомлено, що в войнилівському р-ні голосувало 99 процент виборців.

Так насправді проходили большевицькі "вибори", на українських землях. Це був один великий глум над виборами. Звичайно, людина з західного світу, читаючи про це, може сумніватись, чи це можливо, щоби в цей спосіб відбувалось голосування, де всіх силою, мов отару овець женуть до урн, при чому мордують людей та палять села. Та дійсно цей, що цього не бачив, або не знає большевиків, не схоче в це повірити, але подані живі факти безпосередньо з правдивої дійсності хай переконають кожного, яку загрозу несе большевизм не тільки поневоленім народам, але теж всьому світові, до заволодіння якого з усією енергією змагає сталінська кліка вельмож.

* * *

ДЕЩО ПРО ВОРОЖІ АКЦІЇ В ЖИДАЧІВЩИНІ

Поруч дій малого масштабу, осінню 1946 р. ворог примінив також метод "крупних" облав на селах, де давніше концентрувався наш рух, зглядно з котрих походила більшість повстанців, перевело НКВД масові облави силами більших спецгруп. Усі спецгрупи підлягали МВД. Ось перебіг одної з таких облав:

11. X. 1946 р. — село Ганівці район Жидачів. О год. 6-й вечором заїхало трьома машинами з Жидачева ок. 100 бійців, які обложили село заставами. Ця кількість вповні вистарчала, щоб застави поставити що 50-100 м. бо село Ганівці мале та рівнинне. Кожна з застав складалася з трьох бійців з кулеметом. Застави стояли підчас триденного ходу облави. Вечір холодний, при заставах вогні. Гріються большевики, печуть бараболі, блини, кричать.

Ранком другого дня з Жидачева приїхало ще 200 бійців обласного спецвідділу МВД. Приїхали теж озброєні оперативники МВД, МГБ, адміністрації та партійці жидачівського р-ну. Около 8-ої год. скликали жителів села на мітинг.

Виступив начальник МВД Коршунов та оперробітник обласного МВД в ранзі майора. Вони закликали, щоб господарі підчас тусу виказали всі криївки, бо вони мають певні відомости, що в селі кватире 20 бандерівських старшин. Загрожували вивозом на Сибір та ліквідацією майна кожному, в кого знайдуть криївку.

Около год. 9-ої почали сблаву в цей спосіб, що поділили село на три частини по 25 господарств. До кожного господарства призначили по 10 бійців зі старшиною, а в більше підозрілих — 20, а навіть 30 бійців—грабіжників. Кожну частину перевіряли цілий день: сіно та збіжжя зі стоділ та стрихів викидали, снопи розв'язували, подвіря й городи пікували дротами довгими на 2 метри, в шаховому порядку пхали їх в землю що 1 метер; стріхи, дахи, фацияти — розкидали: долівки здирали і копали опісля ями шукаючи криївки, перемірювали товщину стін і розбирали печі. Спеціально обшукували господарів, що були застрашені. Опісля на сигнальний стріл прибігало більше

большевиків, які переводили трус більше докладно.

Підчас трусів всі кращі речі звичайно господарям пропадали. Людей при тому тягано на протоколи до шкільного будинку (навчання тоді не було), бито їх незалежно від віку й полу, наказуючи признатись до вини. По трьох днях такої "гостини" банда большевиків вибиралась до іншого села, залишивши одну велику руїну. В Ганівцях нічого не знайшли.

Такі самі облави переводили, а навіть і більшими групами (600-1000 бійців), в усіх інших селах р-ну. Ядро групи, що переводила облави творила обласна спецгрупа з 200 агентів МВД. Їм підпомагали війська МВД сусідніх р-нів. В облавах брав участь депутат до Верховної Ради — Кравчук.

Підчас такої облави на с. Волинів 23. X. 46 б. мав місце героїчний бій трьох повстанців районного проводу, що вкрив славою повстанську зброю.

В селі квартирував ком. боївки "Мазепа" та два його стрільці: "Шпак" та "Підкова". Ранком довідались вони, що село обложене заставами та приїхало на облаву 800 енкаведистів. Розвідка донесла рівнож, що на господарство, де вони мають криївку, прийшло 20 большевиків та розложили кулемети на подвірі.

Не надумуючись довго, Мазепа вискочив з криївки разом зі стрільцями та відразу вдарив

по большевиках кулеметним вогнем, від чого впало 6 ворогів та 4 було поранених. Всі три відступали в напрямі Дністра. За ними гонили біля 200 большевиків. За селом всі три попали під сильний вогнь застав. Шпак зістав вбитий, а вони обидва відступали далше, зводячи бій. При переправі через Дністер Підкову вдруге ранено й він розірвав себе гранатою, вже на другому боці Дністра. Мазепа ранений, використовуючи час переправи ворога через ріку, відв'язався від погоні та щасливо відступив в напрямі Піддністр'ян.

Большевики чванились, що вбили Мазепу на Дністрі й він утопився. Вбитих повстанців прив'язали коням до хвостів і так їх притягли до села, де зганяли людей пізнавати. Батько Підкови був гордий, що мав сина героя та признався большевикам у вічі, що це його син. Тіла вбитих забрали до Жидачева на прилюдний показ.

Та не довго тішились большевики, що Мазепа не живе. Мазепа, що був грозою для большевиків Жидачівщини, зганяв сон з повік гарнізонам МВД і МГБ, заходив часто і в саме місто Жидачів. Мазепа скоро видужав, та своїми діями дав знати, що живе, що українські борці революціонери не жахаються найбільших звірств і не жаліють свого життя для України.

* * *

НЕРІВНИЙ БІЙ

В селі Тейсарів район Жидачів ще сонце піднімалось з ранньої імлі, а біля хати одного господаря вже чути було большевицької крики та грубу лайку. Впали перші стріли. В хаті квартирувало двох повстанців: станичний села Тейсарів "Сосна" та стрілець сотні командира "Середнього" — "Богун", що саме перебував в родинному селі на лікуванні. Загально любили його в сотні за його одчайдушність та відвагу. Сотенний звав його своїм любимцем. Штуку воювання знав він добре, військовий вишкіл перейшов в німецькій армії в ранзі підстаршини.

Повстанці зразу зорієнтувались, що це всіпа — провокація, бо большевики підходили до хати в бойовім порядку. Кулемети стояли на заставах. Богун холоднокровно заявив переляканим господарям, щоб чимскоріш виступали

з хати, бо буде бій на життя і смерть.

В одну мить пустив через вікно серію по большевиках, що підходили до хати. Большевики заметушились, але вже в кілька хвилин, в хату били три большевицькі кулемети перехресним вогнем. Затихло на кілька хвилин. В хату увійшло трьох большевиків зі зброєю на поготівлі. Між ними їх старший лейтенант. Думали першими брати трофеї від вбитих.

— Зараз будемо мати нову зброю та амуніцію — шепнув Богун та з горища вибив цілу серію з автомата по большевиках. Впали на місці всі три. Повстанці скочили з горища та забрали від них зброю: кулемет, ППС, гранати, та дві пістолі. Богун аж легше дихнув, іскорки задоволення блиснули в його очах.

— Тепер ще довго нас не візьмуть.

— Лейтенанта нам шльопнули — кричали ен-

каведисти на подвірі та почали відступати. Богун зі Сосною цільними поодинокими стрілами били по них.

Тимчасом большевикам прийшла підмога. Прибули заармований гарнізон дооколичних сіл, з Жидачева приїхали автомашиною спецчастина НКВД, а з Миколаєва танкетка, яка сейчас спрямувала дула своїх гарматок на хату.

“Тепер вже цілий фронт, щось як під Бродами” — всміхнувся Богун. Ворожого війська було повно: позалягали в ровах за вуглами, однак підходити до хати ніхто не відважився. Котрий тільки большевик піднесеться з рова, сейчас чекає на нього цільний стріл з хати. В ній, на горіщі, двох повстанців з крісами вдівлялися по кожнім стрілі, чи цільний був. На подвірі та біля дороги вже валялося 17 трупів червонопагонників.

Хату енкаведисти діравили дальше кулеметами. Танкетка біла з гарматок запальними кулями. Вже 7 годин тревав бій: ще дві години до вечора. Та хата загорілась. Ніяк вгасити не можна. Полум'я охопило хату зі всіх сторін. На повстанцях загорілась одежа, та вони дальше стріляли. В прицільній поставі слідили за ворогом. В горючій одежі скочили вкінці з горища та відразу вдарили довгими серіями по большевиках. Вони пробували пробитися з оточення. Відступаючи полем до кущів, відстрілювалися поодинокими стрілами, бо їм вже бракувало набоїв. Від ворожих кулеметів чути було тільки одностайний шум. Большевикам здавалося, що українських повстанців кулі не чіпляються, що відбиваються від них, як від тугої броні. Вони з лютості все ревіли “урра, вперйод...”

Та тут кінець оповідання молодшого брата

Сосни про героїчний чин двох повстанців. Стріли затихли. В полі за селом обидва повстанці впали, вже близько густих кущів. Їх тіла приволіжли большевики снігом до села. Стежка забагрилась кровю. Тручали, копали тіла героїв, кололи по смерті багнетами, ломили руки, ноги. Страшні большевикам були повстанці й по смерті: в них на мертвих обличчях застиг тільки спокій та усміх погорди.

Так 21. I. 46 р. в нерівному бою зложили свої молоді голови два всяки УПА. І таких випадків можна навести багато, де стрілець бачучи своє безвихідне положення боровся до останнього набою і з криком “Слава Україні” — кінчав життя, щоб не попасти живим в руки енкаведистів. Перед ними клонить голову весь український нарід, клонив би голову кожний чесний вояк, навіть ворог. Хоча большевики післали в Західну Україну гарнізони самих відданих їм бійців, вишколених в спецвідділах НКВД та цілковито очищених від українського елементу, траплялись тут і там випадки прояву їх прихильного ставлення до українського визвольного руху.

Були випадки де енкаведисти не стріляли до повстанців, впавших наказували похоронити, повідомляли про арешти людей, про облави на ліси й села і т. п.

Повстаці вмирили по лицарськи. Смертю гордили, але була вона для них великим святом, яке гідно святкували.

І кров героїв українського революційно-збройного руху не йде на марно. Вона зроджує все нових і нових лицарів, які йдуть тими самими слідами й не стануть в початих змаганнях, поки не здійснять великого бажання цілого народу — жити вільним, самостійним життям.

С. Г.

Подобається Вам наш журнал,
ТО ПРИЄДНАЙТЕ НАМ
НОВИХ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ

ЧИТАЙТЕ, ПЕРЕДПЛАЧУЙТЕ

“ВІСНИК”!

„Бостон Гералд” — про боротьбу УПА

Від Редакції “Вісника”:

Посилення пропагандивної праці на зовнішньому відтинку Організацією Оборони Чотирьох Свобід України в зв'язку з побутом в Америці п. Д. Ребет—предсатвниці Української Головної Визвольної Ради, позначилось в останньому часі влаштуванням ряду пресових конференцій з представниками чільних американських газет.

У висліді, ряд америк. часописів, в цьому два найповажніші щоденники — “Нью Йорк Таймс” та “Бостон Гералд” — вмістили обширні звідомлення про визвольну боротьбу укр. народу, навітлюючи її об'єктивно та вповні прихильно для України.

Це вперше на америк. землі америк. преса подала вірні звідомлення про революційну боротьбу на Україні, що має велике значення для формування думки америк. народу про справжній стан на Україні.

З другого боку, це черговий доказ, що одинока можливість пропаганди укр. справи в Америці, це видвигнення фактів існування перманентної революц. боротьби на Україні, яка бореться за ці самі ідеали, за які колись боровся америк. народ.

Америка зовсім не зацікавлена в політиканстві укр. партій в Європі, і якщо можнаб зацікавити америк. урядові круги справою визволення України, то лише і виключно через підкреслення існування на Україні революційного підпілля та збройної укр. сили, якою є УПА, бо ці чинники, це будучі союзники Америки в остаточній розгрі з комуністичною Москвою.

На жаль, зі шкодою для української справи, приходится ствердити, що деякі провідні та відповідальні за ведення української політики в Америці — укр. установи, кермуючись вузьким партійництвом, роблять все можливе, щоби Ва-

шингтон про революційну боротьбу укр. народу знав якнайменше.

Назверх вони називають себе оборонцями української справи, а по суті, вони є гробокопателями цієї справи, бо коли вони самі цю боротьбу замовчують та об'єдцинюють, то щож тоді може думати про все це Вашингтон?

У відповідному часі, коли зайде цього потреба, ми представимо укр. громадянству в Америці факти, які говоритимуть самі за себе!

Ми все ще надіємось, що проводи цих установ зрозуміють вкінці, що визволення України, це не справа однієї чи другої укр. політичної партії, а справа судьби цілого українського народу.

Останні пресові звідомлення америк. преси про визвольну боротьбу укр. народу та передруковане пониже в укр. перекладі інтерв'ю, поміщене в чільному щоденнику “Бостон Гералд” з дня 23 січня 1949 р., є доброю лекцією для деяких укр. “лідерів” в Америці, як треба тут ставити пропаганду української справи.

Можливо ці люди навчаться чогось від чужинців, коли досі не навчились від своїх!

* * *

BOSTON HEARS WOMAN PLEAD FOR UKRAINE'S PATRIOT ARMY

Зростаюча підпільна армія, ігноруючи переважаючі ворожі сили, вдальшому бореться проти комунізму в багатьох державах поза “залізною занавісою” — заявила представниця укр. підпільного руху — пані Дарія Ребет, в часі її побуту в Бостоні.

Її відвідини до укр. православної громади в Бостоні, заініціювала Організація Оборони Чотирьох Свобід України, голова якої, п. Ігнат М. Білинський — студент Бостонського Університету, брав активну участь в підпільній боротьбі проти нацистів та большевиків на Україні до 1944 року.

Це було казкове оповідання про армію, яка сьогодні проникає багато кордонів під проводом легендарного борця ген. Тараса Чупринки,

який своїми героїчними чинами від 1942 р. при- темнив усіх найбільш відомих підпільних про- відників з часів останньої війни.

Сьогодні з причин існування “залізної зана- віси” його діяльність є в більшості невідома та не розпропагована.

Тепер, з королівською нагородою за його голову, він висилає своїх представників у За- хідний світ повідомити демократичні держави про існування “Троянського коня” в глибині Совітського Союзу та заразом апелювати до них за поміччю.

В своєму переконуючому звідомленні, пані Д. Ребет заявила, що починаючи з 1942 р. генер. Тарас Чупринка розбудував УПА в доб- ре зорганізовану збройну силу, яка рзпоряд- жає навіть своїми шпиталями, захованими в лісах і горах України.

Крім цього генер. Чупринка вислав поза Ук- раїну спеціально вишколені військові відділи, які навязали контакт з протикомуністичними групами Білорусі, Балтійських Держав, Польщі, Словаччини, Чехії, Румунії, Болгарії та Югосла- вії і в цей спосіб створили велику підпільно- революційну сітку.

Війна між Америкою і Совітським Союзом є неунекнима і генерал Т. Чупринка організує сильну підпільну армію, щоби в рішаючий мо-

мент допомогти західним державам та відзи- скати самостійність для України.

Російський імперіялізм сьогодні є відбиткою царського імперіялізму і він досі загрожувати- ме мирові у світі, доки східна Європа, включно з Україною і Білоруссю, не буде поділена зно- ву на вільні, самостійні держави.

Лише відірвання від Росії України, багатої на мінеральні та господарчі джерела, може за- безпечити мир у світі, бо це позбавить Росію сили та можливості вести війну.

За словами пані Ребет, УПА веде збройну боротьбу та ширить антикомуністичну пропа- ганду, однак для переведення успішної рево- люції їй потрібна допомога.

Якщо Америка не поспішить у відповідний час з допомогою УПАрмії, тоді Росія опанує цілу Азію та буде в змозі посилити свій натиск на Європу.

Зі зрозумілих причин конспірації та безпеки, пані Ребет не могла розказати, як генер. Чуп- ринка зумів оминати на протязі останніх шес- ти років арештування та смерті заявляючи ли- ше, що це історія усіх підпільних рухів і в на- лежному часі вона буде вияснена.

Українська Повстанська Армія є знаменито зорганізована та підпільними шляхами має ре- гулярну доставку зброї і медикаментів із “зов- нішнього” світу.

Зіставлення фактів

В “Свободі” з 16 лютого ц. р. поміщена ці- кава стаття підписана — РО-И, під заголов- ком — “Незвичайно важлива зброя”. Автор висловлює свої завваги на появу книжки проф. Роберта Паклена—“Національна і соціальна політика Советів”. Книжка демаскує Советів, як теж усіх москвинів, що без огляду на їх політичну закраску твердять начеб в Советах терпіли усі люди, включаючи москвинів, в од- наковій мірі. В статті дослівно сказано:

“У цій книжці автор поставив собі за зав- дання зірвати машкару з московського імпері- ялізму, який живиться соками усіх поневолених ним народів, але який старанно вдягається “згідно з модою” і носить декоративний черво-

ний плащ героя соціалістичної революції. Ав- тор, старанно, спираючись на автентичні со- ветські джерела, крок за кроком виказує, що **“ідейна зброя Москви є лише бутафорським ре- квізитом підозрілого театру”**. Він, наводячи масу фактів та покликуючись на офіційні со- ветські документи та джерела, послідовно до- казує, що під пишною декоративністю СССР ховається найжахливіший внутрішній зміст **найдееспотичнішої держави сучасности, най- більш гнобительної і назадницької**. Він пише, що “як впливає з усього оригінального уря- дового советського матеріялу, не може бути й мови про те, немовби **однаково терпіли від большевизму усі народи СССР, а в тому числі**

і московський. Він достатньо скількістю фактів стверджує протилежне, що "саме в інтересі московської нації представники її гнобили, експлуатували і нищили поневолені народи" що входили до складу царської Росії, а тепер входять до складу ССРСР. (Ст. 93)."

Правильно написана ця стаття і правильне, як теж дуже корисне становище зайняв в своїй книжці проф. Роберт Паклен. Опінія в світі чим раз більше кришчалаб проти Советів, якщоб ці правдиві, удокументовані погляди доходили до відомости широких мас культурних народів.

Але книжка Паклена натраплятиме на труднощі таки нашої власної "політики", таки наших власних людей, які ніби мають марку патріотів, які ніби боряться проти московського большевизму, які ніби ведуть пропаганду в користь визволення України і навіть за греші української суспільности в тій цілі друкують по англійськи книжки. Візьмім під увагу книжку, видану за гроші У.Н. Союзу в Джерзі Ситі, написану Дж. Г. Чеймберліном, під заголовком "Ди Юкрейн, ди субмерджд нейшен". Як знаємо цією книжкою гордяться ті, що її видавали і постійно оголошують її в "Свободі". А саме в цій книжці є найвиразніші уступи, які пишуть щось цілковито протилежне до поглядів Паклена. Якраз там пишеться, що коли й терплять під большевицьким режимом українці, то в такий самий спосіб терплять москвини й інші поневолені народи. Але наведім дослівно той уступ зі згаданої книжки (на 76-77 ст.):

"Не можна цього сказати, щоб советське, чи польське панування було вдоволяюче з націоналістичної точки погляду. В справі культурної автономії, очевидно, советський рекорд був кращий від царського, чи польського. Українців заохочувано вживати їхню власну мову в судах, школах, газетах, публичних підприємствах. Росіян, що були післані в Україну як со-

ветські урядники, змушувано вивчати українську мову. Але політична свобода була віднята українцям, так як іншим народам Советського Союзу, включаючи росіян, під випрямованим диктаторством комуністичної партії... Очевидно, воно можна оспорювати, що українці в Советські Союзи не є визначені для спеціальної дискримінації через їх мову і національність. Та воно може бути пропорціонально стільки само росіян, чи грузинів, чи фінців, чи узбеків, яких розстріляно, чи заслано до концентраційних таборів без якого небудь відкритого суду. Коли українці є обмежені в цьому, що вони можуть писати, чи публично говорити, то такі самі відносини панують серед усіх інших народів Советського Союзу, від Мінська до Владивостока і від Архангельська, до Ерівану".

Отже так пишеться в книжці, виданій за українські гроші і реклямованій представниками тих, що заступають ніби такий гострий, протикомуністичний курс й так ніби побиваються за визволення України. Ворогам визвольних змагань України найлекше було побити аргументи в книжці Паклена, через наведення уступу із книжки, виданої за українські гроші! Знаючи дявольську зручність ворогів визвольних змагань України, не маємо найменшого сумніву що вони так й зроблять. Вони звичайно побивають прихильних нам авторів нашими власними аргументами, ставлячи їх в прикре положення.

У згаданій книжці, виданій за українські гроші, є ще інший уступ, який називає абсурдом плян українських націоналістів відорватись від Советів, та зо свого боку поручає залишатись в Советським Союзі...

Це факти, які ми вже раз порушували на сторінках нашого видавництва. Але — що нині кого обходять факти? Під ффравами нині пропадає правда, без якої не двигнутись нікому з його важкого положення.

Н. Ч.

◆

СКЛАДАЙТЕ ЖЕРТВИ

НА

ПРЕСОВИЙ ФОНД „ВІСНИКА”!

◆

СКЛАДАЙТЕ ЖЕРТВИ

НА

МЕДИКАМЕНТИ ДЛЯ УПА

◆

АБН в аглійській зоні Німеччини

В українському таборі Райне-Вестфален 23 січня 1949 р. відбувся I. Конгрес Філії АБН аглійської зони Німеччини. Участь в Конгресі взяли делегати десяти народів: азербайджанці, білорусини, естонці, ідело-уральці, лотиші, литовці, серби, словаки, туркестанці і українці.

Конгрес розпочався богослуженням. Опісля делегати, разом з мешканцями табору, удалися до символічної могили, де зложили шану всім героям, що впали в боротьбі за волю їхніх народів.

Сам Конгрес розпочався пополудні. Учасники Конгресу зібралися у великій театральній залі, що була прибрана національними прапорами усіх народів, об'єднаних в АБН. До Президій ввійшли представники усіх десяти, присутніх на Конгресі, делегацій. Після відкриття присутні повстанням з міць і однохвилинною мовчанкою вшанували пам'ять борців, що впали на полі хвали. З черги вислухано низку доповідей і рефератів. Першу доповідь виголосив представник туркестанців, член Центрального Комітету АБН, на тему: "Історія АБН". Далі присутній старшина УПА зясував стосунк між: "АБН і УПА". Третьою з черги була доповідь члена Центрального Комітету АБН, словака, на тему: "Ідеї, програма та завдання АБН".

Опісля слідували реферати всіх делегатів, репрезентованих на Конгресі народів. Присутні з зацікавленням вислухали ці реферати та гаряче оплескували промовців. На закінчення офіційної частини присутні делегати схвалили низку відповідних резолюцій.

Мистецькою програмою українських артистів та спільною вечерею закінчився цей Конгрес.

На другий день комісія праці Філії АБН під керівництвом словацького делегата, члена Центрального Комітету АБН, відбула конференцію, на якій схвалено програму та плян праці на найближчий час.

В наступні дні словацький делегат, член Центрального Комітету АБН та представник УПА, відвідали українські табори в Ганновері, Гайденаві і Фалькенбергу. На зорганізованих там інформаційних вечорах АБН вони виголосили низку доповідей про АБН, про взаємини УПА й визвольно-революційних формацій інших на-

родів до АБН, про боротьбу Словаччини за волю тощо.

Після докладів відбувалися дискусії, в яких присутні брали жваву участь та виявляли своє велике зацікавлення порушеними темами, маніфестуючи свою згідність з діями та працею АБН.

Пресове Бюро АБН.

Повідомлення

Центральний Комітет
Спілки Української Молоді

Мюнхен, 25 лютого, 1949

Цим подається до відома Краєвих Комітетів, Осередків та всіх Членів Спілки Української Молоді, що згідно зі Статутом СУМ-у розділ VIII § 28, Центральний Комітет Спілки Української Молоді скликає на день 30 квітня і 1-го травня 1949, в таборі Пюртен II. Крайбург, Крайс: Мюльдорф, Німеччина,

III-й Головний Зїзд Спілки Української Молоді

Початок III-го Головного Зїзду СУМ-у
дня 30 квітня, 1949 р. год. 14-та

Коли на Головний Зїзд СУМ-у не прибуде кількість делегатів яка вимагається Статутом, Головний Зїзд СУБ-у відбудеться годину пізніше, при будьякій кількості делегатів. (Статут СУМ-у розділ VIII § 35).

ЗА ЦК-СУМ-у:

Инж. М.Сердюк

Голова

Іван Микита

Кер. Орг. Відділу

Д. Багрій, Секретар

“ВІСНИК”—ОРГАН ООЧСУ

видає Редакційна Колегія
Адміністратор—Осип Труш

Адреса:

O. D. F. F. U.

P. O. Box 304, Cooper Station
New York 3, N. Y.

ЖЕРТВИ

Збірки з "Коляди" на допомогу для УПА

З технічних причин ми не є в змозі проголосити імена усіх жертводавців, які зложили жертви на "Коляду" для УПА, бо це зайняло б багато сторінок "Вісника".

Тому проголошуємо лише відомі нам прізвища осіб, які переводили збірки.

Просимо вибачення у всіх жертводавців та разом складаємо цією дорогою найщирішу подяку за зложені жертви.

* * *

Відділ ООЧСУ в Нью Йорку — 327 дол. з "Коляди" на УПА.

Збірку переводили: Микола Скаськів, Степан Д. Олійник, Володимир Балабан, Микола Ривак, Василь Наум, Григорій Вовчук, М. Марків, Мирослав Кубарич і Дмитро Кецман.

Відділ ООЧСУ в Клівленді—283 дол. з "Коляди" на УПА.

Шікаго, Ілл.—164 дол. з "Коляди" на УПА.

Тов. "Вільна Україна", Озон Парк, Н. Й. — Відділ УНС ч. 200—100 дол. з "Коляди" на УПА.

Відділ ООЧСУ, Ньюарк, Н. Дж.—220 дол. з "Коляди" на УПА.

Збірку переводили: Тома Рудий, В. Крук, С. Черномаз, Ю. Ганик, Андрійок і Жидовський.

Глендон, Альб., Канада—122.50 дол., з "Коляди" на УПА.

Збірку переводили: Д. Мицак, П. Березовський, П. Бойчук, Е. Бойчук і М. Отуст. Збірку переслав п. Д. Мицак. "Коляду" на УПА проголосив в церкві Всч. о. О. Гаврилюк, за що складаємо йому окрему подяку.

Відділ ООЧСУ в Гартфорд, Конн.—46 дол., з "Коляди" на УПА. Збірку переводили члени Відділу.

Ст. Луїс, Мо.—75 дол. з "Коляди" на УПА. Гроші переслала п. І. Єзуско.

Ошава, Онт., Канада—195 дол. з "Коляди" на УПА. "Коляду" заініціював та перевів Відділ Спілки Української Молоді в Ошаві. Гроші переслав п. П. Хрунців. В зв'язку з переведеною "Колядою", пишуть нам з Ошави:

"... Українська суспільність жертвувала на допомогу для УПА дуже радо.

Громадянство відчуває потребу допомоги цій боротьбі, яку проводить УПА з переважаючим ворогом вже сьомий рік.

При цьому треба однак відмітити, що деякі особи, головню з Українського Національного Об'єднання (УНО), відмовилися скласти жертви на допомогу воякам УПА.

Спілка Української Молоді (СУМ) складає у-

сім жертводавцям щире українське спасибі!"

Укр Парохія св. Юрія в Джемейка, Н. Й. — 49 дол. з "Коляди" на УПА.

Укр. Правосл. Парохія св. Володимира в Ембридж, Па. — 25 дол. з "Коляди" на УПА.

Бінгемтон, Н.Й.—15 дол. з "Коляди" на УПА.

Гроші переслав п. Дмитро Кецман.

* * *

Стефан Маїк, Маямі, Флорида—переслав із переведеної збірки на УПА 94 дол.

Відділ ООЧСУ, Гартфорд, Конн.—72,25 дол. на допомогу для УПА із проведеної збірки 2 січня, 1949 на Діточ. Попісі в Колчестер, Конн.

Всч. о. М. Данилович, Майнерсвил, Па., переслав 22.35 дол. із збірки на допомогу УПА.

Василь Заганяч, Норт Тонаванда, Н. Й., переслав 22 дол. на допомогу для УПА.

Жертви зложили: Іван Попадюк 10 дол. Ію 5 дол.: Ва. Заганяч, Ів. Кріль. П. Садовий 2 дол.

На допомогу для УПА зложили, по 5 дол.: М. Лялька, Бруклін; Пані А. Сидорик, Шікаго; В. Шуляк, Ст. Луїс, Мо. 4 дол.: В. Баган, Торонто, Канада. По 3 дол.: Пані Марія Гресько, Ст. Луїс, Мо.; В. Гресько, Ст. Луїс. По 2 дол.: Й. Ненич, Філадельфія, Па., М. Чорній.

* * *

На Пресовий Фонд "Вісника" зложили жертви: М. М'ялька, Бруклін, 5 дол.; пані М. Гресько Ст. Луїс, 4 дол.; по 2 дол.: Теодор Ковальський, Милвилл, Н. Дж., Степан Чопик, Милвилл, і пані М. Заячківська, Гартфорд, 1 дол.

Всім жертводавцям складаємо щирю подяку.

УМОВИ ПЕРЕДПЛАТИ "ВІСНИКА" В ЗДА. І КАНАДІ

Передплата на рік	\$3.00
Передплата на півроку	1.50
Ціна окремого примірника25
Передплата для Канади на рік	3.50

Всі передплати, зокрема з Канади, треба надсилати грошовим переказом (моней ордер), або в звичайних листах, на адресу адміністрації журналу.

Банкові чеки та грошові перекази треба вповнювати на адресу:

" V I S N Y K "

P. O. Box 304, Cooper Sta., New York 3, N. Y.

Про всякі зміни адреси прохаємо негайно повідомляти адміністрацію, рівночасно подаючи і свою дотеперішню стару адресу.

Адміністрація.